

De dodelijke driehoek

De dodelijke driehoek

Han Ardesch

© 2023 H. Ardesch / Uitgeverij U2pi

Titel: De dodelijke driehoek

Auteur: Han Ardesch

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9329 9689

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

1

In een villawijk aan de Vinkeveense Plassen komt de zon langzaam op en verandert het landschap in een sprookje. Boven het weiland hangt een lage dichte mist, waardoor de donkere silhouetten van de bomen goed tot hun recht komen. ‘Zo’n dag betekent in “de regel” een mooie dag,’ denkt Chris Berg. ‘Een dag om erop uit te gaan met mijn vrienden. Als zelfstandig tuinontwerper kan ik dit met mijn zelf ingedeelde werktijden wel permitteren.’

Hij stapt uit bed en via een moderne trap, waarbij de treden lijken te zweven, begeeft hij zich naar het koffieapparaat. Eenmaal koffiegezet, slaat hij de badjas om zich heen, doet zijn slippers aan en gaat naar buiten, voor het dagelijkse rondje door zijn tuin, grenzend aan het water.

Deze tuin heeft hij door hard te werken laten inrichten naar zijn wensen. Verschillende terrassen, zodat hij optimaal kan genieten van de zon. Met flink wat groen, maar niet arbeidsintensief. De schuttingen geven hem de nodige privacy en verdeelt de tuin in verschillende groene kamers, waardoor deze nog groter lijkt. Evenals de grote antracietkleurige tegels, die diagonaal zijn gelegd, waardoor het optisch een ruimer effect geeft. Aan het water een schitterende vlonder met vaste zittingen en een aanlegplaats voor zijn sloep. In de hoek van de vlonder een afdak met een lounge set en een barbecue eronder, waarvan met enige regelmaat gebruik van wordt gemaakt.

Door de lage mist is het bijna aan zijn zicht onttrokken, maar onbewust schopt hij iets weg. “Vreemd,” denkt hij. ‘Wat is dit? Geen puin, anders had ik dat wel gevoeld. Het is iets zachts. Bij de schutting ziet hij het liggen. Bijna voor het oog niet zichtbaar, door diezelfde laaghangende mist.

Hij knielt, wil het pakken, maar deinst achteruit. De koffie, die hij in zijn hand heeft, vervolgt zijn weg over de borders de beplanting in. Daar ligt een stuk hand, of iets wat erop lijkt. Zonder vingers. Is het een mannen - of een vrouwenhand? Moeilijk te zeggen. Bijna geen eelt aan de binnenkant van de hand, dus dat kan erop wijzen dat het geen handarbeider was. Maar dit is een aanname, geen bevestiging.

Zo te zien niet aangevreten door een dier, want op de plaats waar normaal de vingers zitten is het recht afgesneden. Bij de aanhechting waar de pols begint, hetzelfde. Bijna met precisie recht afgesneden of gehakt. De hand is kaal, geen haartje op te zien. Wat betekent dit? Is dit een flauwe grap of moet ik dit serieus nemen? Waar zijn de vingers gebleven?’ Uitgaande van het laatste loopt hij naar huis en belt hij de plaatselijke politie.

Niet erg veel later arriveert de politie. ‘Goedemorgen meneer, u heeft gebeld vanwege een gevonden hand,’ begint Rob het gesprek. Rob is inspecteur van de politie. Dit is hij samen met zijn collega Ans, eveneens inspecteur, bij de gemeente Olst¹. Ze zijn op deze bijzondere zaak gezet, omdat ze een eerdere misdaad door gedegen onderzoek goed hebben afgerond. Dit resultaat is de landelijke politie ook niet ontgaan en zo zijn ze voor dit onderzoek gevraagd richting Delft te komen. Met dit uitgangspunt: dat collega’s van buitenaf, een neutrale blik hebben op de zaak. De omgeving is hun onbekend, waardoor ze misschien dingen zien of opvallen die voor de lokale bewoners als normaal worden beschouwd. Ze verblijven beiden in één van de hotels die Delft rijk is.

‘Goedemorgen,’ zegt Chris. ‘Inderdaad, ik heb gebeld. Als u even mee wil lopen, laat ik het u zien. Rob loopt achter Chris aan en denkt bij zichzelf: ‘Zo, deze meneer heeft het aardig voor elkaar, zeg. Wat een schitterend huis.’ Door een lange gang, voorzien van een marmeren witte vloer in visgraatverband gelegd, bereiken ze de woonkamer. Deze is modern ingericht met grote leren stoelen met een titanium armleuning. Eveneens een titanium salontafel. Halverwege de kamer hangt in het midden een grote stalen, zeskantige openhaard, die net boven de grond blijft hangen.

¹ Zie mijn vorige detective: een doodgevone dag

De kamer is door de keuken gescheiden door een glazen wand, waarin heel vernuftig verlichting is aangebracht. De riante keuken is voorzien van alle gemakken, waaronder een schitterend fornuis. Deze heeft 6 warmte-eenheden, daarnaast één voor een grote wok en een aparte bakplaat ernaast.

‘Waar is de eettafel?’ vraagt Rob zich af. Deze vraag wordt beantwoord door Chris. ‘Ik zie, zegt hij dat u mijn huis goed onder de loep neemt en dat u zich afvraagt waar mijn eettafel is. Dat klopt en Rob verontschuldigt zich. ‘Geeft niet hoor,’ zegt Chris. ‘Dat vragen meer mensen zich af. Ik ben namelijk tuinontwerper van beroep met een kleine uitstap naar interieurontwerper en ontwerpideeën die ik niet bij andere mensen tegenkom. Kijk maar, zegt hij tegen Rob, wilt u even aan de kant gaan?’ Chris drukt op een knop die in de wand is weggewerkt en er komt een grote, eveneens titaniumgekleurde tafel uit de muur. Aan de muur bevestigd met een goed verscholen scharnier en tijdens het neerkomen er automatisch nog eens twee tafelpoten eronder vandaan.

Rob weet niet wat hij ziet. ‘Dat is een mooi ontwerp, zeg! En ruimtebesparend.’ ‘Klopt,’ zegt Chris. ‘Alleen is het nog niet verkrijgbaar. Er zijn ook eigen ontwerpen die ik liever voor mijzelf houd en dit is er één van.

Maar we zijn hier niet voor de inrichting van mijn huis, maar voor het gevonden voorwerp.’ ‘Dat is ook zo,’ zegt Rob en hij volgt Chris naar zijn tuin. Daar aangekomen, ziet hij de hand liggen. ‘Vreemd,’ zegt Rob. ‘Een afrekening vanuit het criminele circuit?’ denkt hij hardop.

‘Ik zou het werkelijk niet weten,’ zegt Chris. ‘Buiten dat om, ik bevind mij niet in dat wereldje. Heb er ook nooit mee te maken gehad. Ik heb een schoon strafblad, op een enkele bekeuring na. Maar dat heb ik nou eenmaal omdat mijn auto onder de motorkap meer vermogen heeft dan de tegenwoordige toegestane snelheid.’ ‘Wat heeft u dan voor auto?’ vraagt Rob. ‘Een oude, volledig gerestaureerde witte politie Porsche, met open dak, waar men vroeger mee over de snelwegen reed.

Daar zaten dan twee agenten in, in een leren pak, inclusief valhelm, om zichzelf te beschermen tegen de weersinvloeden. U denk ik wel bekend?’ ‘Nou, zolang werk ik ook nog niet bij de politie, maar het is wel interessant dat u de geschiedenis van de bereden politie in stand houdt. Maar buiten dit om,’ en Rob haalt een plastic zak uit zijn jas, ‘neem ik dit mee voor verder onderzoek.’

‘Heeft u nooit dingen opgemerkt?’ vraagt Rob aan Chris. ‘Zoals?’ Geen vreemde bezoekers aan de deur? Geen onverwachte mensen die via uw vlonder u wilde bezoeken? Geen bedreigingen, zowel in het openbaar als per post of via de mail?’ ‘Niet dat ik mij kan herinneren,’ zegt Chris. ‘Nou, in dat geval neem ik het mee voor een forensisch onderzoek en hou ik u op de hoogte van onze bevindingen. Als u mij uw telefoonnummer wilt geven, graag,’ vraagt Rob aan Chris.

‘Als u mij dan weer naar binnen wilt volgen, geef ik u mijn visitekaartje.’ ‘Is goed,’ zegt Rob. Na de uitwisseling hiervan, gaat Rob terug naar het bureau. ‘De eerste handreiking in deze

vreemde zaak is gezet,' denkt Chris, nadat hij de voordeur achter zich sluit.

We wachten het af...